

SMERENIA NE VA DA DULCEAȚA RUGĂCIUNII

Sf. Silvan Atonitul,
icoană

Toată viața Fericitului Stareț Siluan era rugăciune. Se ruga neîncetat, schimbând de-a lungul zilei chipul rugăciunii după împrejurările vieții zilnice. Avea și darul înaltei rugăciuni a minții, căreia îi închina cu precădere vremea nopții, când putea avea deplină liniște și întunericul prielnic unei astfel de rugăciuni.

Cine iubește pe Domnul, acela își aduce aminte întotdeauna de El, iar aducerea-aminte de Dumnezeu naște rugăciunea. Dar, dacă nu-ți vei aduce aminte, atunci nu te vei mai ruga, iar fără rugăciune sufletul nu va rămâne în dragostea lui Dumnezeu, căci prin rugăciune vine harul Duhului Sfânt. Prin rugăciune se păzește omul de păcat, fiindcă, rugându-se, mintea e ocupată de Dumnezeu și cu duh smerit stă înaintea Feței Domnului, pe Care-L cunoaște sufletul ce se roagă.

Firește, începătorul are nevoie de o călăuză, căci până se dă harul Sfântului Duh, sufletul are mare luptă cu vrăjmașii și nu-și poate da seama dacă vrăjmașul îi aduce dulceața sa.

Poate deosebi aceasta numai cel ce a gustat el însuși din experiență harul Duhului Sfânt. Cine a gustat Duhul Sfânt recunoaște apoi harul după gust. Cine vrea să se îndeletnicească cu rugăciunea fără o călăuză și își închipuie în mândria lui că poate să o învețe singur după cărți și nu se va duce la un „stareț” [„călugăr iscusit”], acela a căzut deja pe jumătate în înșelare. Dar pe cel smerit Domnul îl va ajuta și, chiar dacă nu găsește un povățuitor experimentat, dar va merge la duhovnicul lui, oricare ar fi el, Dumnezeu îl va ocroti pentru smerenia lui.

Gândește-te că în duhovnic viază Duhul Sfânt, și el îți va spune ce trebuie să faci. Dar dacă îți spui: „Duhovnicul viețuiește în nepăsare, cum poate via în el Duhul Sfânt?”, pentru un astfel de gând vei suferi zilnic și Domnul te va smeri și, negreșit, vei cădea în înșelare. Rugăciunea se dă celui ce se roagă, cum se spune în Scripturi; dar rugăciunea pe care o săvârșim numai din obișnuință, fără zdrobire de inimă pentru păcate, nu este plăcută Domnului.

Întrepru pentru o vreme cuvântul despre rugăciune.

Sufletul meu tânjește după Domnul și îl caut fierbinte, și sufletul meu nu suferă să se gândească la altceva.

Sufletul meu tânjește după Domnul Cel Viu, și duhul meu se avântă spre El ca spre Tatăl Ceresc și o rudenie. Domnul ne înrudește cu El prin Duhul Sfânt. Domnul este drag inimii – e bucuria, veselia și nădejdea noastră tare.

Bunule Doamne, caută cu milă la zidirea Ta și arată-Te oamenilor prin Duhul Sfânt așa cum Te-ai arătat robului Tău.

Bucură, Doamne, cu venirea Sfântului Tău Duh tot sufletul cel întristat. Fă, Doamne, ca toți oamenii care se roagă Ție să cunoască pe Duhul Sfânt.

Oamenilor, să ne smerim toți pentru

Domnul și pentru împărăția cerurilor. Să ne smerim și Domnul ne va face cunoscută puterea rugăciunii lui Iisus. Să ne smerim și însuși Duhul lui Dumnezeu va învâța sufletul.

Omule, învață smerenia lui Hristos și Domnul îți va da să guști dulceața rugăciunii. Dacă vrei rugăciunea curată, atunci fii smerit, înfrânat, mărturisește-te cu sinceritate, și rugăciunea te va iubi. Fii ascultător, supune-te cu bună conștiință stăpânilor rânduite, fii mulțumit de toate și atunci inima ta se va curați de gândurile deșarte. Adu-ți aminte că Domnul te vede și teme-te să nu întristezi cumva pe fratele tău; nu-l judeca și nu-l disprețui nici măcar cu o privire, și Duhul Sfânt te va iubi și te va ajuta El însuși întru toate. Duhul Sfânt se aseamănă unei mame pline de dragoste. O mamă își iubește copilul și-i este milă de el, tot așa și Duhului Sfânt îi este milă de noi, ne iartă, ne vindecă, ne povățuiește și ne bucură; Duhul Sfânt se face cunoscut în rugăciunea smerită. Cine iubește pe vrăjmași va cunoaște degrabă pe Domnul prin Duhul Sfânt, dar despre cel ce nu-L iubește, nu vreau să scriu, ci îl plâng, căci se chinuie pe sine însuși și pe alții și nu cunoaște pe Domnul.

(Cuviosul Silvan Athonitul, Între iadul deznădejdii și iadul smereniei)